

Sagen er den, at ingen vil vedkende sig sine egne Rotter. De sige, at de komme derfra og derfra, men det er ikke vore egne Rotter. Vi maa derfor i Fællesskab gaa agressivt til Værks, ellers komme vi ingen Vegne. Der indkommer jo ogsaa Bidrag dertil, nemlig fra Foreningen til Rotternes Udryddelse. Det maa jo formodes, at de, som give Bidrag dertil, ere interesserede i at faa Rotterne udryddede. Jeg synes derfor ikke, man kan sige, at der ikke gives Bidrag fra Rotteejerne, som man siger.

Jeg vilde ønske, at mange vilde læse Bladet „Rottefjenden“ lidt oftere, thi derved vilde de selv blive Rottefjender, hvad jeg anser for et meget stort Gode, fordi man derved hjælper til at kaste en Samfundsfare bort ved Udryddelsen af Rotterne. Det kan ikke gennemføres paa nogen mulig Maade uden gennem Lovgivningsmagten. Paa alle andre Maader bliver denne Kamp kun en Guerillakrig, som ikke fører til noget Resultat. Skulle vi Rotterne til Livs, maa vi rykke frem fra alle mulige Sider med den faste Villie at bringe Rotterne ned til et Minimum, saaledes at de ikke mere bringe os den Landeplage, som vi nu for Øjeblikket have af dem.

Reventlow: Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion ret meget, men vil kun have Lov til at sige et Par Ord. Jeg er enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Frederiksen) i hans Udtalelser angaaende den Skade, Rotterne gøre. Den er betydelig, baade i Byerne og ogsaa paa Landet. Det indrømmes ogsaa af alle, at Rotterne, saa vidt muligt, bør udryddes, og at der skal træffes Foranstaltninger fra Lovgivningsmagtens Side for at blive af med disse Dyr. Men om de Midler, der her anvises dertil, er jeg ikke enig med den ærede Ordfører. Jeg tror, at Fangemetoden, Præmiering paa fangede Rotter, ikke er den bedste Maade at blive af med dem paa. Jeg kunde i hvert Tilfælde tænke mig bedre og virksommere Maader dertil end netop denne. Jeg sigter her til Benyttelsen af Gift. Saaledes som den før er bleven fremstillet, har jeg ganske vist ikke nogen særlig stor Tiltro til den. Men

der er i de senere Aar kommet et Middel frem, hvorpaa jeg skal tillade mig at henlede, særlig det eventuelle Udvalgs, Opmærksomhed; det er Bacilkultur. Den er bleven benyttet i Udlandet og er ogsaa fremkommen her, maaske endogsaa paa en bedre Maade her end i Udlandet. Det er „Ratin“, jeg tænker paa i dette Øjeblik. Skulde den ikke kunne blive virksommere i Kampen mod Rotterne end netop Fangningen? Jeg skulde tro det.

Og jeg har ogsaa noget at bygge denne Tro paa. Jeg har et Ord derom fra den Mand, som her i Landet har gjort det til sin største Opgave, og som ogsaa har udrettet et saa udmærket Arbejde for at fange Befolkningens Interesse for Udryddelsen af Rotter. Hans Navn er sikkert kendt af alle. Det er Justitsraad Zuschlag. Han skriver i en lille Artikel, han har forfattet om Rotternes Udryddelse, om Bacilkulturen — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier deraf — følgende: „Disse ere den moderne bakteriologiske Videnskabs frygtelige Vaaben imod Rotter og Mus, og det lader sig ikke benægte, at Bacilkulturene af alle Midlerne ere de virksomste, forudsat, at de have den fornødne Virulens“, og saa udvikler han, at den tidligere Bacilkultur ikke havde tilstrækkelig Virulens, men at man nu ved de store Arbejder paa bakteriologisk Laboratorium er naaet til at fremskaffe en saadan tilstrækkelig Virulens. Det vilde efter min Mening vist være det bedste at benytte dette Middel til Udryddelse af Rotterne fremfor Fangemetoden. Jeg har ogsaa det imod denne Metode, at skulde den blive almindelig, og skulde Staten yde Præmier for Fangsten af Rotter, kunde det tænkes at tage noget af Interessen fra de Videnskabsmænd, som nu beskæftige sig med Bacilkultur, og det kunde derfor maaske mere skade end gavne, hvis man anvendte Fangesystemet.

Jeg turde derfor maaske med disse faa Ord rette den Opfordring til det eventuelle Udvalg nøje at overveje, om den her foreslaaede Maade ogsaa er den rigtige. Jeg tror det ikke. Jeg beder dette Udvalg om nøje at undersøge, om ikke andre Maader kunde være mere virksomme. Nu siges det maaske fra de Herrers Side, at